

истинно-то слѣдствие; това дѣйствие нашего разума е най мѣчно-то, но и най полезно-то и плодородно-то. Кога же мы изражяваме однѣ мисль, но безъ основаніе и безъ доказателства: то, такава една мисль назива се *мнѣніе*, кое-то, като се разглѣдѣ отъ разны хора, и въ разни времена, и въ разни обстоятелства, може да се покаже то истинно, то лѣжливо. — Но туку като тая мисль се утвѣрди на едно удовлетворително и ягко основаніе, и произлиза отъ него като слѣдствие, то она не е вещь *мнѣніе*, но е *знаніе*. Слѣдователно. никоя мисль и никоя наука не могатъ да се назовѣтъ едно *знаніе*, ако не се опратъ на нѣкое удовлетворително и твѣрдо *основаніе*. Подобно и въ нике царство, въ никое училище, даже въ и никой домъ, не може да сѣществува едно *знаніе* едно *сознаніе на работи-штѣ*; и — слѣдователно однѣ *усиѣхъ*, ако въ това царство, въ това училище, въ тоя домъ не сѣществуватъ *основашелни закони*, на които всичко-то тѣхно Правленіе да се опира и отъ тѣхъ да произлиза като слѣдотвие. Отъ горѣреченное явное, че законъ удовлетворителнаго основанія е весма нуженъ и полезенъ, и — който дѣйствова и се съображява спорядъ него, то и всички-тѣ му работи ще се умно и добрѣ нарѣдени и всичко ще му е ясно и свѣтло; защото онъ всякога ще дѣйствова съ *сознаніе*, всякога ще може да си дава счетъ: защо тѣй, а не другоаче дѣйствова; и само такива хора иматъ *характеръ и однѣ шѣждѣ волѣ*. Най величественъ и изященъ примѣръ ни даде въ туй отношеніе самъ Спаситель нашъ Иисусъ Христосъ, Който, като се основаваше на Божественнѣ-тѣ истинѣ и на Добро-то, толкова мѣкы притѣрпѣ, даже и допусти да Го распяжтъ! . . . . Спорядъ сѣщы-тѣ тыя начала дѣйствовахъ и Святїи-тѣ Мѣченищи и други тѣ велики Благодѣтели челоуѣчества.